

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

ЖУРНАЛ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ІМ. ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

№5 (42) 2014

МИ ПЕРЕМОЖЕМО!

НА РУБЕЖІ ВІДКРИТТЯ ВОГНЮ

Смерті побратимів не будуть марними. 5-8

З ПЕРШИХ ВУСТ

«Наш колектив поповниться патріотично налаштованими курсантами, на вибір професії яких вплинув непростий перебіг подій на сході України. 6-7

СЛОВО МАТЕРІ

«Я горда за сина! Він - справжній бойовий офіцер!» 10-11

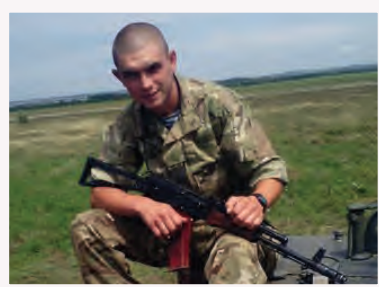

СВЯЩЕНИК В ЗОНІ АТО

«Я мав за честь побувати там, де прості та звичайні хлопці у зовсім непростих умовах роблять надзвичайні речі...» 14-15

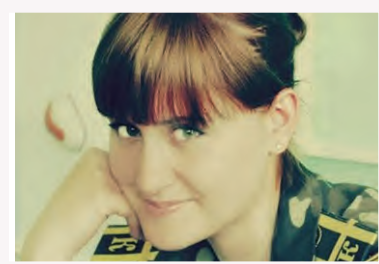
ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

За життя – на смерть, з Україною в серці! 18-19

КОХАННЯ ПРОТИ ВІЙНИ

Їхні серця поєднали ... розлука та любов до України 24-25

Президент України надав статус учасника бойових дій всім задіяним в АТО

Президент України підписав Закон «Про внесення зміни до статті 6 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту».

Як повідомляє прес-служба Глави держави, вказаним Законом визнано

учасниками бойових дій військовослужбовців (резервистів, військовозобов'язаних) та працівників Збройних Сил, Нацгвардії, Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки, Державної прикордонної служби, осіб рядового, начальницького складу Міністерства внутрішніх справ, військовослужбовців Міністерства внутрішніх справ, Управління держохорони, Держслужби спецзв'язку та захисту інформації, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України, брали участь в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення, а також працівників підприємств, установ, організацій, які залучались до участі в АТО, у порядку, встановленому законодавством. Законом також пропонується делегувати Кабінету Міністрів повноваження щодо визначення порядку надання статусу учасника бойових дій зазначеним особам.

Цим законом регламентується надання такого статусу, в тому числі і співробітникам Державної прикордонної служби, УДО, цивільним співробітникам Міноборони.

Верховна Рада України постановила призначити Міністром оборони України генерал-полковника ГЕЛЕТЕЯ Валерія Вікторовича.

повернення Донбасу, а в нашу країну привнесе мир і спокій. Він також зазначив, що Україна зараз стоїть перед викликами, можливо, найскладнішими у своїй історії, і український народ повинен і доб'ється перемоги. При цьому глава держави наголосив на важливості відродження потенціалу вітчизняного оборонно-промислового комплексу.

– Я переконаний, що новітні зразки озброєння, які досі не випускалися у зв'язку з тим, що фінансування розкрадалося, нарешті мають надійти у війська. Їх сьогодні вкрай не вистачає на сході країни, – сказав він.

Верховний Головнокомандувач висловив також упевненість, що за сучасних викликів Збройні Сили потребують модернізації управління, вирішення фундаментальної проблеми покращення системи логістики тощо.

– Я не маю жодного сумніву в тому, що за ці три місяці фактично з нуля була відроджена боєздатність армії, в чому я переконався особисто. Тепер наша армія здатна воювати і перемагати, захищати свій народ, свою державу. Армія, солдати і офіцери якої демонструють фантастичний патріотизм, дійсно непереможна, – сказав Глава держави.

Головним завданням, яке поставив Президент України новопризначеному керівнику вітчизняного оборонного відомства, є якнайшвидше проведення військової реформи, очищення армії від корупції, кадрової пропозиції.

– Я вважаю, що під керівництвом нового Міністра оборони Збройні Сили отримають якнайшвидшу перемогу, відстоять територіальну цілісність, суверенітет і незалежність нашої держави. Саме зараз відбувається боротьба за незалежність України. Саме зараз на ці плечі лягає висока відповідальність за мир, за спокій, за перемогу на Донбасі, за врятовані життя. За те, щоб армія діяла швидко й ефективно. Я покладаю

ся на вас, пане Міністре, – наголосив Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко, представляючи керівному складу Міністерства оборони та Генерального штабу Збройних Сил України новопризначеного Міністра оборони України генерал-полковника Валерія Гелетея.

Президент України також наголосив на необхідності нових підходів у сфері державної безпеки. Адже будь-яка зрада чи небезпека для країни має миттєво отримати жорстку відсіч. Тому він закликав усіх посадовців активніше братися до роботи, прискіпливіше вивчати фронт робіт. Саме такий підхід, за словами Порошенка, пришвидшить

Смерті побратимів не будуть марними...

Нині вже нікого не потрібно переконувати, що у зовнішній агресії проти України основну «скрипку» відіграє Російська Федерація. А нейтралізувати загрозу поширення терористичної чуми на інші території нашої держави вдається саме завдяки активним діям Українського війська. І хоча підконтрольні незаконним збройним формуванням окремі райони Луганської і Донецької областей чи не щодня блокуються і звужуються, проблем щодо перебування наших військовослужбовців в зоні АТО, на жаль, не бракує.

В період з 25 червня до 5 липня 2014 року група у складі начальника науково-дослідного відділу підготовки військ Наукового центру Сухопутних військ підполковника Тараса Мацевка та заступника начальника факультету бойового застосування військ з виховної роботи Академії сухопутних військ підполковника Сергія Гуцалюка була відряджена для надання допомоги з психореабілітації та проведення індивідуально-виховної роботи з особовим складом військових частин, що виконують бойові завдання у складі сил АТО на сході нашої держави. Однією з основних задач, які ставились групі, було визначення реального рівня морально-психологічного стану особового складу, виявлення військовослужбовців, що потребують негайної психологічної допомоги або посиленої індивідуально-виховної роботи. Окрім цього, необхідно було провести заходи зі стабілізації морального та психологічного стану воїнів, надати практичні рекомендації заступнику командира БТГР по роботі з особовим складом щодо профілактики негативних психоемоційних станів у особового складу.

Перша зустріч

Коли ми з колегами прибули у базовий табір БТГР, назустріч вийшов заступник командира БТГР по роботі з особовим складом. Після короткого знайомства майор повідомив, що на даний час в таборі практично нікого немає, весь особовий склад виконує завдання на блокпостах, а тут залишилися підрозділи, які забезпечують охорону базового табору та доставку матеріальних засобів, продуктів харчування на блокпости. Щодо нашої подальшої діяльності, заступник командира БТГР по роботі з особовим

складом визначив, що ми будемо виконувати поставлене завдання на блокпостах, адже саме там обстановка напружена: постійні обстріли, напади. І військовослужбовці, які знаходяться на цих «гарячих точках», найбільше потребують допомоги та психологічної підтримки.

На жаль, можливості поспілкуватись із військовиками, що розташовувались на охороні базового табору, не було, тому що із самого ранку наступного дня я, отримавши зброю, боєприпаси, разом із конвоєм, який доставляв продукти харчування, матеріальні засоби, виїхав на визначений блокпост.

Блокпост

Їхали ми близько 2 годин. Насправді було досить дивно, адже за цей час ми не зустріли жодної машини... гнітюча тиша, ні машин, ні людей, тільки на сірому асфальті сліди від траків гусеничної техніки... Війна... Безглузда, нікому не потрібна, але війна. Напевно, саме дорогою до блокпоста прийшло усвідомлення якоїсь дивної тривоги, ні, не острахи, а саме тривоги. Думка про те, що десь може бути ворог або пастка, насправді додавала адреналіну та безсумнівного бажання знищити непроханих гостей.

Дорогою ми зупинялись ще на декількох наших блокпостах, щоб залишити необхідні матеріальні засоби, продукти харчування, воду. Неодноразово зустрічав там і своїх випускників...

Закінчення на стор. 8

Генерал-лейтенант Павло ТКАЧУК:

«НАШ КОЛЕКТИВ ПОПОВНИТЬСЯ ПАТРІОТИЧНО НАЛАШТОВАНИМИ КУРСАНТАМИ, НА ВИБІР ПРОФЕСІЇ ЯКИХ ВПЛИНУВ НЕПРОСТИЙ ПЕРЕБІГ ПОДІЙ НА СХОДІ УКРАЇНИ»

У надскладний для нас час, коли триває неоголошена війна Росії проти України, а на наших землях вирують банди терористів, питання щодо якісної підготовки офіцерських кадрів для Українського війська, інших силових структур держави постає з новою силою. За офіційною інформацією, 2014 року вищі військові навчальні заклади поповняться майже 2000 юнаків і дівчат. А це вдвічі більше, ніж минулого.

Про нинішню вступну кампанію, а також зміни, що внесені в навчальні програми і плани підготовки майбутніх офіцерів з урахуванням набутого під час проведення Антитерористичної операції досвіду, розповідає начальник Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного генерал-лейтенант Павло ТКАЧУК.

– Цьогорічна вступна кампанія відрізняється від попередніх тим, що державне замовлення на військових фахівців зросло вдвічі. Відтак ті юнаки і дівчата, які мріють пов'язати своє життя з військом, матимуть більше можливостей здійснити цю мрію. Щодо Академії, то загалом кількість першокурсників збільшиться на понад 200 осіб. Скажу відверто, ми переконані, що наш колектив обов'язково поповниться патріотично налаштованими курсантами, на вибір професії яких, вочевидь, таки вплинув непростий перебіг подій на сході України. Адже їх не злякала смерть і кров відданих незалежності і цілісності держави українців!

Ми забезпечимо відбір найдостойніших кандидатів для подальшого навчання. Я не розкриватиму самого механізму складання іспитів та інших процедур, скажу лише, що право на вступ має цивільна молодь віком від 17 до 21 року, а також військовослужбовці та військовозобов'язані віком до 23 років. Прийом відбуватиметься на основі повної загальної середньої освіти та сертифікатів зовнішнього незалежного оцінювання. Аби вступити до вишу для здобуття освіт-

ньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста, необхідно набрати не менше 124 балів з конкурсних предметів. А для бакалавра – не нижче 124 балів з непрофільних конкурсних предметів та не нижче 140 балів з профільних предметів.

Занепокоєння викликають військовослужбовці, які залучаються нині до виконання завдань в зоні Антитерористичної операції. Адже ідуть бойові дії, а відтак можуть бути усілякого роду ситуації... Однак сподіватимемося на виваженість і поміркованість командирів військових колективів, які забезпечать абітурієнтам вчасне прибуття для складання іспитів. А прибудуть до нас, я в цьому переконаний, найкращі військовики, які мають бойовий досвід і нестримне бажання навчатися в омріяному виші.

– А чи змінюється підготовка майбутнього офіцера у відповідності з новими викликами?

– З початком АТО ми отримуємо достатньо інформаційно-аналітичних зведень з Генерального штабу ЗС України, Департаменту військової освіти та науки Міністерства оборони України, в яких відображаються особливості застосування військ на сході країни. Окрім цього, підтримуємо тісні зв'язки з нашими випускниками, які інформують про перебіг бойових дій, акцентують увагу на тому, чого, власне, потрібно навчати курсантів для успішного відпрацювання тих чи інших завдань безпосередньо у військах, а тим більше у боротьбі з терористичними групами.

Це по-перше. А по-друге, ми провели самоаналіз, оскільки самостійно приймали екзамени під час Державної атестації нинішніх випускників. Врахували недоліки як у підготовці курсантів, так і у функціонуванні наших структурних підрозділів, а відтак здійснили корегування навчальних програм і планів.

Оперативно відреагували на зміни поглядів щодо застосування військ, на виникнення гібридної війни, яка знаходиться на перетині політичної і силової складових. Це дійсно надскладні процеси, але ми аналізуємо їх і ключові моменти заносимо не лише у військово-спеціальні дисципліни, а й в блок гуманітарних дисциплін. Тут потрібно говорити про питання інформаційної боротьби, способів ведення бойових дій, більш досконалого володіння озброєнням і технікою, продовження їхнього ресурсу в польових умовах тощо. Відтепер значно більше уваги надаватимемо морально-психологічній стійкості військовослужбовця як одного з видів забезпечення його готовності до сучасного бою. Ось далеко не повний перелік того, що додатково вноситься в програми навчальних дисциплін.

– Нещодавно з регіону, де проходить Анти-терористична операція, повернулися офіцери Академії. Яка була мета їхнього відрядження?

– Упродовж майже двох тижнів підполковники Дмитро Богородицький, Сергій Гуцалюк, Тарас Мацевко та Володимир Пазина вивчали рівень морально-психологічного стану особового складу, який бере участь в АТО, виявляли військовиків, що потребували негайної психологічної допомоги або посиленої індивідуально-виховної роботи, проводили заходи зі стабілізації морального та психологічного стану окремих військовослужбовців, надавали практичну допомогу заступникам командирів по роботі з особовим складом щодо профілактики негативного психоемоційного

стану у підлеглих. За отриманими відгуками, з цим відповідальним завданням вони успішно впоралися.

З іншого боку, досвід, який набувають війська в ході АТО, потребує досконалого вивчення і систематизації. Тому наші офіцери детально проаналізували реальні заходи, які не лише сприяють підвищенню морально-бойового духу військовослужбовця, але й понижують його. Їхні рекомендації будуть обов'язково враховані при підготовці майбутніх офіцерів.

– Павле Петровичу, не оминати нам, на превеликий жаль, і такого питання, як бойові втрати, яких зазнали українські військовики в ході АТО. Серед загиблих і наші випускники ...

– Сьогодні вісім наших випускників загинули у боротьбі з терористами на Луганщині та Донеччині. Прикро і боляче про це говорити, але ми повинні пам'ятати про них, віддаючи шану їхнім героїчним вчинкам. У Музеї історії Академії створена експозиція «Герої не вмирають!», яка завжди нагадуватиме нам про цей дійсно жорстокий період в новітній історії України.

Створимо також експозицію, яка розповідатиме про тих, хто отримав державні нагороди за мужність і героїзм, проявлені під час АТО, хто долучився до збройного захисту нашої незалежності, суверенітету і територіальної цілісності.

А головне – закликаю усіх курсантів якомога відповідальніше ставитися до навчання, щоденно опановувати науку свідомо, без жодного нагадування і тиску з боку викладачів та командирів. Пам'ятайте, ваші знання та навички, набуті в стінах нашого ушлявлено-го видового вишу, – запорука сили нашої України, її Збройних Сил, запорука нашої Перемоги у будь-якому протистоянні!

Бесіду вів Ігор МАХНО

Закінчення. Початок на стор. 5

Правду кажуть, що війна загартовує. Ще вчорашні, не зовсім впевнені в собі молоді лейтенанти за досить короткий час змужніли, в поведінці, голосі та діях відчувались рішучість і впевненість в собі. Питав, чи шкодують, що попали сюди, на що жоден не сказав, що так. Всі переконані в правильності дій та необхідності відстоювати цілісність нашої Батьківщини.

І ось я на місці. Блокпост розташований практично в лісі, у безпосередній близькості від одного із населених пунктів, який контролювали сепаратисти. У спілкуванні з командиром мені стало відомо, що обстановка досить напружена. Блокпост періодично обстрілюють з боку населеного пункту, і на жаль, під час одного із таких нападів їхній товариш був смертельно поранений.

Перші враження від спілкування з особовим складом, тієї обстановки та умов, в яких доводилося виконувати бойове завдання особовому складу, досить суперечливі: у спілкуванні з людьми відчувалася втому не стільки фізична, а в першу чергу психологічна. Адаже постійне нервове напруження: небезпека нападу, періодичні обстріли, загроза життю. Важко було в перші дні звикнути до думки, що тебе можуть тримати «на прицілі». Умови проживання теж були не найкращі, але про якийсь комфорт в даному випадку говорити взагалі важко, проте від особового складу скарж я не почув, всі з розумінням ставились до даної ситуації. І не зважаючи на все це в очах та інтонаціях, коли заходила мова про готовність до захисту, відчувались впевненість у собі та готовність в будь-яку хвилину виконати поставлені завдання, не було ні розпачу, ні розчарування, ні зневіри. Позитивно вразила злагодженість підрозділу, його бойова готовність. Коли за лічені секунди, як і належить в разі небезпеки, він ставав монолітним організмом, готовим до виконання покладеного завдання, кожен військовослужбовець знав свій маневр, що і як

повинен робити в тій чи іншій ситуації, відчував поруч надійне плече і лікоть свого товариша, що, як на мене, є неоціненним в таких умовах.

Одним із психотравмуючих моментів, що переживав особовий склад на моїх очах, став напад на конвой. Група військовослужбовців вирушила в тил, аби забезпечити підрозділ водою та продуктами харчування, повертаючись назад, потрапили в засідку... Почувши постріли, командир негайно вислав групу підсилення, та на жаль в результаті нападу сім бійців отримали поранення різного ступеня, а троє загинули. До речі, один із них – випускник нашого вишу – старший лейтенант Віталій Бєліков. Вічна пам'ять... Такі моменти і є найтравмуючими для наших військовослужбовців. Коли на твоїх очах гинуть товариші, коли смерть «гуляє» поруч... Та разом з тим саме такі моменти відіграють вирішальну роль у згуртуванні особового складу, додають впевненості у тому, що ворога потрібно знищити, аби смерть бойових товаришів не була марною...

Після АТО: життя – найцінніший скарб

За двадцять п'ять років служби я вже і не сподівався, що мені випаде можливість на власні очі «побачити війну»... Не буду банальним, говорячи про те, що це – неоціненний досвід та можливість вдосконалити свої знання, хай краще це все буде в теорії... Смерть змушує змінюватись... Коли на твоїх очах гине дитина (а для мене мої випускники назавжди залишаться тими «зеленими» хлопчиськами-першокурсниками), приходить усвідомлення того, що людське життя має бути основною цінністю і в мирний, і у воєнний час. Адаже життя – найцінніший скарб!

Підполковник Сергій ГУЦАЛЮК

ЗОЛОТА МЕДАЛЬ УКРАЇНСЬКОМУ ГЕНЕРАЛУ

Делегація Академії, очолювана генерал-лейтенантом Павлом Ткачуком, відвідала провідний навчальний заклад сухопутних військ збройних сил Республіки Польща, де відбувся випуск офіцерів

Цьогоріч польське військо поповнилося 182 лейтенантами, серед яких – 27 жінок. За традицією, кращому випускнику вручили нагороду від Президента Республіки Польща, ще троє вихованців школи отримали відзнаки – пам'ятні кілця від її ректора – полковника доктора наук Маріуша Вятра.

Після церемонії випуску відбулася зустріч очільників двох споріднених вишів – генерал-лейтенанта Павла Ткачука та полковника Маріуша Вятра. У ній також взяв участь начальник генерального штабу збройних сил Республіки Польща генерал-полковник Мечислав Гоцул. Сторони підтвердили наміри й надалі продовжувати тісні взаємовигідні стосунки у галузі підготовки офіцерських кадрів для збройних сил обох країн.

– Вважаю, між нашими навчальними закладами склалися дружні стосунки, – зауважив під час розмови генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Адже вже кілька років ми співпрацюємо у багатьох напрямках, зокрема і в обміні курсантами між двома вишами, що, безумовно, тільки позитивно впливає на рівень підготовки майбутніх офіцерів.

У нашій Академії та польського військового вишу дійсно партнерські відносини зародилися ще 2012 року. Саме тоді, напередодні складання українськими курсантами Військової присяги, очільники видових вишів вперше підписали протокол про наміри щодо співпраці в різних сферах діяльності.

Нещодавно Генеральний консул Республіки Польща у Львові Ярослав Дрозд вручив Золоту медаль Війська Польського начальнику Академії сухопутних військ, доктору історичних наук, професору генерал-лейтенанту Павлу Ткачуку. У вітальному слові він підкреслив значущість цієї події, висловив свою повагу до генерала, який став першим українським офіцером, нагородженим Золотою медаллю Війська Польського.

Теплими були і слова заступника голови Львівської обласної ради Валерія П'ятака, який наголосив на тому, що Павло Ткачук – дійсно достойна людина, керівник, який у короткий термін реформував та модернізував очолюваний ним військовий виш, який продовжує виховувати дійсну еліту Українського війська. До привітань долучилися спеціальний уповноважений представник міністра оборони Республіки Польща посол Агнешка Мердженішевська, аташе з питань оборони при Посольстві РП полковник Кшиштоф Ліс, секретар Львівської міської ради Василь Павлюк, уповноважений посол України в Республіці Польща Маркіян Мальський, представники культурних, освітніх та наукових кіл Львова.

Павло Ткачук висловив вдячність за теплі побажання і наголосив, що вважає цю високу нагороду, передусім, заслугою всього колективу Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. А ще підкреслив символізм того, що отримує медаль в день, коли відбулася Грюнвальдська битва, під час якої українці спільно з поляками відстояли свою територіальну цілісність та незалежність.

– Тож певен, що й зараз спільними зусиллями ми зможемо перемогти та збудувати європейську Україну! Я вірю в наші Збройні Сили, в незламну силу українського народу, – завершив свій виступ генерал.

ДОВІДКА:

Медаль Війська Польського заснована 3 вересня 1999 року. Нею нагороджуються іноземці і польські громадяни, які проживають за межами Польщі, за особливі заслуги в галузі взаємодії польської армії зі збройними силами інших країн.

Медаль має три ступені:

I ступінь – Золота медаль Війська Польського.

II ступінь – Срібна медаль Війська Польського.

III ступінь – Бронзова медаль Війська Польського.

Медалю можуть бути нагороджені особи, які:

- активно підтримували міжнародну миротворчу діяльність польської армії;*
- зробили внесок в укріплення оборони Польщі;*
- зробили особливий внесок у розвиток співпраці у рамках багатонаціональних підрозділів;*
- сприяли популяризації історії і традицій польської армії на міжнародній арені.*

«Я ГОРДА ЗА СИНА! ВІН – СПРАВЖНІЙ БОЙОВИЙ ОФІЦЕР!»

Розповідь про випускника нашої Академії старшого лейтенанта Костянтина Султанбагомаєва варто розпочати з його підлеглого – солдата військової служби за контрактом Антона Магльованого:

«Другого травня під Слов'янськом ми відбивали штурм сепаратистів. Мене та ще одного бійця було поранено. Та десантники, як відомо, своїх у біді не покидають: під щільним вогнем ворога з лінії

вогню у безпечне місце нас виніс на собі старший лейтенант Султанбагомаєв...

Він не тільки врятував нам життя, він усьому особовому складу бригади продемонстрував приклад мужності!

Саме про мого командира потрібно розповідати українцям!..».

Але хто може зробити це краще, ніж Валентина Іванівна – мама нашого героя?

НА ШЛЯХУ ДО МРІЇ

Для кожної матері її дитина – найцінніший скарб, а коли ти виховуєш її сама, без чоловіка... Мій Костянтин став сенсом усього мого життя! Йому, єдиному і найдорожчому, намагалася дати все, аби він увійшов у доросле життя духовно і фізично розвинутим, вчиняв лише по совісті, міг визначити, де правда і що таке вірні друзі тощо. Він займався бальними танцями і плаванням, здобував музичну освіту по класу фортепіано та опановував баскетбол, наполегливо вивчав англійську.

Книги та кінофільми на військову тематику, розповіді дідуся – учасника бойових дій на Кавказі у так званій повоєнній «Блакитній лінії», спогади родини про подвиги

його прадіда, розвідника у роки Великої Вітчизняної війни, власне, і сформували у нього бажання опанувати нелегку професію захисника Вітчизни.

Першими кроками на цьому шляху стало навчання у Волинському обласному ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою. А потім – строкова військова служба в елітних десантних підрозділах 95-ї окремої аеромобільної бригади. Куди власне і повернувся офіцером після чотирьох років навчання в Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

До речі, паралельно з військовим фахом Костянтин набув ступінь бакалавра на історичному факультеті Житомирського педагогічного університету імені І. Франка, де студював за індивідуально-дистанційною формою навчання, складаючи сесії під час

курсантських зимових та літніх відпусток.

«Мамо, моя мрія здійснилася!» – з гордістю в день присвоєння першого офіцерського звання сказав мені син. Але після невеличкої паузи додав, що хоче бути справжнім бойовим офіцером. Навіть якщо для цього доведеться з'їсти пуд солі... І хто міг передбачити, що рівно за рік йому доведеться захищати рідну землю на сході України, активно протидіяти агресорам в неоголошеній війні.

ВОНИ – КРАЩІ СИНИ УКРАЇНИ!

Важко передати словами, що відчуває мати, син якої щодня ризикує життям. Я не бажаю пережити такого нікому! Тому, як ковток повітря, очікую на телефонні дзвінки сина, щоб щоразу почути: «У мене все гаразд! Живий. Здоровий. Люблю. Цілую!». Це найбільша радість та полегшення, коли чуєш його голос!

Як і тисячі матерів, чії сини зараз несуть службу на Луганщині та Донеччині, я не пропускаю жодного повідомлення засобів масової інформації про події на буремному сході. Вся увага прикута до телепрограм та Інтернету, які розповідають про непросте сьогодення бригади, в якій служить мій син і його співслужбовці. Хоча прагну

отримати також більше інформації від друзів сина, однокласників, його дівчини. Власне від них дізналася, як Костя витягнув з-під машини скривавленого і непридатного майора під час нещасного випадку, про запеклий бій його взводу на слов'янському мосту, що Костя отримав рикошетом кулю в ногу та легке поранення осколком у руку... А от про важку для нього втрату – загибель його комбата підполковника Синюка – розповів сам.

У такі моменти з новою силою звертаюсь до Бога. Я надзвичайно вірю у рятівну силу материнської молитви, яка «з дна моря підіймає та з пазурів смерті вириває». І щоразу молю Господа, аби захистив усіх вояків від смерті, негараздів та незгод, дав усім силу та розум вистояти проти агресора і зберегти єдність України. Адже наші діти – це дійсно патріоти рідної землі, мужні і безстрашні герої. Вони – кращі сини України! І ми повинні пишатися ними!

«НІХТО, КРИМ НАС!»

Інформація про вчинок Костянтина, коли він виніс у безпечне місце з поля бою поранених підлеглих, викликала у мене гордість за нього. Пригадую, як зайшла до його кімнати, поглянула на речі сина, особливо на прапор високомобільних десантних військ над комп'ютерним столом, грамоти і подяки, гасло «крилатої піхоти»: «Ніхто, крім нас!» — і начебто порозмовляла з ним.

Дійсно, а хто, крім них дасть відсіч ворогу? Гасло десантників він і його підлеглі, як і всі свідомі українці, втілюють у життя. А ще горда, що Костянтин проявляє найкращі якості офіцера-десантника: силу, відвагу, честь. І я вірю, що не за горами той день, коли завершиться антитерористична операція, і він, як і інші сини України, неодмінно повернеться додому, але іншим – не колишнім юнаком, а змужнілим чоловіком, який у свої 23 вже бачив війну і смерть, сльози матерів і порушені міста,

зазнав біль від втрати побратимів... Я також переконана, що це додасть йому змогу з новою силою опанувати професію захисника Вітчизни, загартує його бойовий дух і бажання продовжувати славі традиції своїх попередників!

А ще я хочу побажати Антону Магльованому здійснення його мрії. Адже він сказав, що хоче стати офіцером і навчатися у виші, який закінчив Костянтин!

*На знімках:
старший лейтенант Костянтин
СУЛТАНБАГОМАЄВ в зоні АТО*

ДВІ ЗОЛОТІ НА... ДВОХ!

Цьогорічний випуск офіцерів в Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного запам'ятається не лише тим, що дві сотні вихованців, отримавши перше офіцерське звання, без традиційної відпустки, вже через декілька днів відбули до своїх військових частин. Вперше за багаторічне існування вишу золотими медалістами стали брати-близнюки. Імена лейтенантів Дмитра та Олександра Резуненків, за існуючою традицією, викарбувані на Дошці пошани Академії.

Вони вирішили продовжити сімейну традицію – стати захисниками Вітчизни. А інакше і не могло бути! Обидва діди – офіцери-танкісти: Микола Іванович дослужився до полковника, а Анатолій Дмитрович – до майора. Батько – Олег Анатолійович – полковник, начальник Центральної бази інженерних боєприпасів. Мати – Оксана Миколаївна – працівник Збройних Сил України. Так що, як кажуть, сам Господь велів братам продовжити династію і справу поколінь.

Дмитро і Олександр вирішили стати військовими інженерами. По

закінченні Чугуївського багато-профільного ліцею вступили на факультет військової підготовки Кам'янець-Подільського Національного університету імені І. Огієнка. А з 2012 року, коли навчальний заклад перевели до Львова, опанували військовий фах у нашій Академії на факультеті підготовки спеціалістів інженерних військ та військ РХБ захисту. Всі п'ять років вони вчилися виключно на «відмінно». А у 2012–2013 навчальному році стали стипендіатами іменної стипендії Президента України.

У чому секрет їхнього успіху? Що треба робити курсантам, аби досягти значних вершин у навчанні?

– Бажано, звичайно, мати добру шкільну базу, адже саме зі шкільними знаннями виходиш на старт у вищому навчальному закладі. А в подальшому в жодному разі не опускає рук, штудіювати науки щодня, не давати собі поблажок, щоб не надолужувати згаяне. Особливо прискіпливо та допитливо потрібно працювати на практичних заняттях та семінарах, не стидатися задавати додаткові

чи уточнюючі питання і на лекціях. До речі, 80 відсотків теоретичних знань ти отримуєш саме на лекціях, і лише решту – під час роботи з додатковою літературою під час самостійної підготовки, – ділиться думками Дмитро. А Олександр додає, що потрібно також розвивати свою пам'ять, а для цього, зокрема, багато читати. А ще відповідально ставитися до практичних занять, щоб з технікою бути «на ти».

Брати наголошують на тому, що відмінне навчання в Академії давало і дає чимало переваг курсантам. Зокрема, підвищену стипендію, частіші звільнення у вихідні та святкові дні, а за рейтинговою системою – першими обирати місце подальшої служби.

– Взагалі навчання у вищому військовому навчальному закладі має численні переваги над здобуттям освіти в цивільному. Передусім, воно є безоплатним, курсант знаходиться на повному державному забезпеченні. До того ж отримує гарантовані стипендії. Та найголовніше – держава забезпечує роботою. Саме це питання є найбільш важливим для молодих спеціалістів, які випускаються з цивільних вишів. Зараз ми спілкуємося зі своїми однокласниками, які теж закінчують вищі навчальні заклади,

і для них це проблема номер один, – розповідають брати. А ще в Академії ми здобули не тільки ступінь «магістр», військовий фах, а й споріднену цивільну спеціальність – фахівець з будівельних та вантажопідйомних машин. Тож у разі потреби для нас відкрита дорога і в народне господарство. Хоча про це ми не думаємо. А навіщо?..

А загалом, на їхнє переконання, навчання технічній інженерній спеціальності було надзвичайно насиченим, цікавим і продуктивним.

– Ми вивчали не тільки будову і застосування такої інженерної техніки, як ІМР-2, БАТ-2, ПЗМ, але й опанували будівництво мостів, буріння свердловин, добування та очищення води, мінно-вибухову справу, водолазну підготовку, електропостачання військ тощо. Ми стали фахівцями широкого профілю. Тому надзвичайно вдячні за турботу і допомогу в навчанні начальнику кафедри інженерної техніки полковнику Володимиру Кривцуну, доценту кафедри інженерних спеціальних дисциплін генерал-майору у відставці Віктору Кміну, його колезі підполковнику Олександру Колосу та багатьом іншим, – із вдячністю говорять випускники.

Брати-близнюки й надалі по життю намагаються йти разом. За

місяць до закінчення навчального закладу стали на рушничок подружнього життя. В обох дружини – Анастасії. В Олександра його «половинка» – теж лейтенант, вже рік як служить начальником клубу в 19-й ракетній бригаді, що у Хмельницькому. Дружина Дмитра – працівник Збройних Сил України, радіотелефоніст Центральної бази інженерних боєприпасів, що на Харківщині. А ось служать брати поки що без коханих у 91-му окремому полку оперативного забезпечення оперативного командування «Південь». Дмитро – на посаді заступника командира роти бойового забезпечення з озброєння, а Олександр – помічником начальника відділення оперативної та бойової підготовки штабу частини.

Особовий склад цього полку бере участь в антитерористичній операції на сході країни. Можливо, в ній доведеться брати участь і братам Резуненкам як фахівцям з мінно-вибухової справи чи обладнання інженерних захисних споруд. І вони, як стверджують самі, готові до такої роботи! Адже Академія дала не тільки відмінні знання і тверді навички, але й зміцнила їхню національну свідомість і патріотизм.

Віталій СТЕЧИШИН

**Отець Андрій ЗЕЛІНСЬКИЙ:
«Я мав за честь побувати там,
де прості та звичайні хлопці
у зовсім непростих умовах
роблять надзвичайні речі...
ціною власного життя»**

Чи не в кожній країні світу військовослужбовців, які виїжджають для виконання тих чи інших бойових завдань, як у межах своєї держави, так і поза нею, обов'язково супроводжують священнослужителі. У них це обумовлено законодавчо. В Україні ж інституту капеланства не існує, а відтак з проголошенням нашої незалежності священники самі визначали й визначають рівень співпраці з людьми у погонах.

Проте перебіг Антитерористичної операції на сході України, а віднедавна постійне перебування в районах бойових дій українських капеланів, доводить, що запровадження капеланства у нас вкрай необхідне. З цього приводу досить влучно сказав керівник Департаменту Патріаршої курії Української греко-католицької Церкви у справах душпастирства силових структур України Владика Михайло (Колтун): «Теперішній час в зоні бойових дій дав зрозуміти, як священники і військовики потрібні одне одному. Сама складна ситуація промовляє: однієї зброї в руках захисників на передовій – замало. Слово Боже, нестримні віра та надія на краще життя – запорука єдності, перемоги і дійсно свободи, якої прагнули не одне покоління українців!»

Сьогодні ми пропонуємо бесіду з отцем Андрієм Зелінським після його тритижневого перебування в зоні Антитерористичної операції.

– Отче, Ви чи не перший священик, який тривалий час перебував у районі бойових дій. Наскільки проблематично було здійснити цю поїздку, а тим більше на такий тривалий термін залишитися там?

– Зрозуміло, що відвідини регіону, де проходить Антитерористична операція, це не пізнавальна поїздка. Щоб потрапити туди, потрібно було свої дії погодити з Генеральним штабом ЗС України. Але я не вважаю це бюрократичними проволочками. Там іде війна, а відповідно є певні процедурні моменти. Так що просто так туди зайти вкрай проблематично.

– А якби у нас існував інститут капеланства, переконали, таких перепон не було б...

– Безумовно, та, гадаю, невдовзі це питання матиме позитивне вирішення, тим більше що і Церква, і держава до такого кроку готові. До речі, тижнів два тому Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк під час засідання Уряду зазначив, що буде прийнято рішення щодо запровадження капеланської служби в Українському війську. «Це те, що потрібно для підтримки бойового духу, це те, що потрібно для віри. Для віри в нашу перемогу», – наголосив Прем'єр. Він особисто звернувся до представників усіх конфесій з проханням підтримати Українську армію.

– Власне тому і було прийняте керівництвом УГКЦ рішення щодо Вашого відбуття в зону АТО?

– Не потрібно було приймати якогось рішення. Адже Церква покликана задовольняти духовні потреби своїх віруючих. Це цілком природний процес. Там на сході, де йдуть бойові дії, дуже багато вірян. І незважаючи на те, якої конфесії захисник Вітчизни, у нього є потреба спілкування з Господом, зі священнослужителем, він потребує своєї присутності на Службі Божій, потребує сповіді і причастя...

Я там не представляв інтереси якоїсь конкретної конфесії. Я намагався задовольняти духовні потреби особового складу ЗСУ. Це був дуже широкий формат служіння. Це і сповіді, і служби, зрештою, просто індивідуальні бесіди. Особливо в часі, коли вояки поверталися з бойових завдань, і не завжди, на жаль, без людських втрат.

Людей потрібно було розраджувати. Там надзвичайно серйозна психологічна напруга, особливо, як на мене, під час несення служби на блокпостах. Коли постійні обстріли, напади, коли не знаєш, чого очікувати від тієї чи іншої людини, машини тощо... Сумнозвісний восьмий блокпост, який знаходиться між Слов'янском і Красним Лиманом, ворог щоденно

обстрілював до 8 – 10 разів. І весь цей тягар лягає на наших вояків, життя яких супроводжується і кров'ю, і смертю. Коли ти не можеш нічого протиставити навалі, кулям, вогню... Саме тоді людина не задає собі зайвих запитань.

Це зона автентичності. Зрозуміло, що трагічна, але надзвичайно справжня, неприкрашена, проста і одночасно глибока за змістом, де люди перебувають у реальному вимірі людського буття. Протягом цих тижнів я мав за честь перебувати там, де одночасно осяяна сонцем блакить українського неба та непроглядні сутінки болотно-дощової меланхолії, життя і смерть, радість і смуток, усмішки та сльози справжніх чоловіків, загартованих у справжніх боях на рідній землі, де зло – таке очевидне, а добро – таке окровавлене.

Я бачив очі героїв – моїх героїв, героїв моєї Вітчизни – простих і звичайних, втомлених, припорошених, інколи розчарованих, інколи заряджених потужним ентузіазмом, рішучих, а також поранених, пошматованих, дезорієнтованих, виснажених смутком за найріднішими, інколи голодних і невиспаних, із гнівом, затиснутим у кулаках, із сльозами в очах за втраченими друзями, але завжди вірних і відданих і дуже-дуже справжніх...

Я мав за честь побувати там, де прості та звичайні хлопці у зовсім непростих умовах роблять надзвичайні речі... ціною власного життя!!! Прості та звичайні – але найкращі!!!!... Бо справжні!!!

– Там дійсно зовсім інші стосунки між військовиками. Я також можу це стверджувати, адже свого часу розпочинав свою офіцерську службу після закінчення Львівського вищого військово-політичного училища в Афганістані. Коли ночував, у кращому випадку, у наметі, а харчувався впродовж кількох днів лише сухпайками. Коли не знав, чи вдасться колоні бронемашин безпечно здолати «зеленку», чи буває не очікує на тебе постріл снайпера із-за дуалу...

– Те, що ми бачимо в нашому повсякденному житті, коли немає бойових поранень і смертей, розривів снарядів, крові і жалю, там відсутнє. Там стосунки між солдатами, офіцерами та генералами дуже чіткі і щирі. А у високопосадовців я не бачив жодного пафосу. Все якось по-людськи... Знаєте, один із наших випускників сказав: «Нас вчили, як воно має бути, а тепер ми бачимо, як воно є насправді! І те, як воно є, виглядає набагато краще від того, яким воно мало би бути, коли нас вчили!» Гадаю, усім нам є над чим замислитися! А ще я там поділив офіцерський склад на дві категорії. До першої входять ті офіцери,

які виховувались за колишнього Союзу, коли Церква не відігравала значної ролі у їхньому особистому вихованні, формуванні їхнього світогляду тощо. Так, вони толерантно ставляться до присутності Церкви у війську, беруть участь у проведенні певних церковних заходів та процедур, проте, більшість із них не до кінця усвідомлюють того, що їхні підлеглі потребують духовної опіки, що у них існують духовні потреби.

З іншого боку – молоде покоління офіцерів, яке виховувалося зовсім за інших умов, вважає духовне виховання невід'ємною складовою процесу формування особистості. І в цьому плані я радю, що вони всіляко сприяють душпастирству. Для них капеланство – не гуманітарні потреби, а потреби духовні. Я зустрів чимало наших випускників, багато спілкувався з ними... Вони запрошували мене побувати у їхніх підрозділах, зарадити духовним проблемам їхніх підлеглих, зрештою, просто порозмовляти.

Я ніколи не забуду перебування на одному з блокпостів поміж Слов'янськом і Красним Лиманом, коли обабіч розривалися від злоби потужні вибухи мінометів і гранатометів. Мені важко було повірити, що стою на тій самій, овіяній миром і солов'їними піснями української землі! Ще важче було дивитися в очі тим, кому доводиться бути у майже безперервній напрузі, відбиватися від регулярних збройних нападів у той час, коли, знаю, столичні клуби переповнені гламурною молоддю, а з телеекранів безсоромно і з дивовижним захопленням переповідають пікантні подробиці із життя зірок вітчизняного та закордонного шоу-бізнесу. Як важко у подібних ситуаціях відшукати мінімальну дозу змісту!..

– Ваші спостереження і висновки щодо перебігу подій в зоні АТО мені зрозумілі, адже у Вас є достатній досвід спілкування з військовиками. Тим більше, що молоді офіцери – це вчорашні курсанти, яких Ви знаєте, так би мовити, із середини, які довіряли Вам найсокровенніше... А що нині хвилює військовика?

– Багато запитували, що відбувається нині в Україні, чи можна було уникнути протистояння, що роблять вони і чи правильно тощо? Словом, йде реальний пошук змісту всього, що вони бачать, що їх оточує, що відбувається у їхньому нинішньому житті.

Друге, що турбувало їх, – це розлука з рідною, близькими, адже на передовій вони по 3-4 місяці. У когось народилися діти, яких вони ще не бачили. Чийсь син і дочка готуються піти в перший клас. Це абсолютно людські потреби, людські запитання. А когось потрібно було просто підтримати словом, розрадити емоційно-позитивною, змістовною живою бесідою. Це і було моїм завданням як священнослужителя. І не важливо, якої конфесії вояк. Усі вони – наші українці, які долучилися до праведної справи – захисту Вітчизни від ворожих намірів. І я щоразу тішився, коли ми спільно з військовослужбовцем знаходили обрій НАДІЇ!

– Отче, Ви бачили, що побутові умови в зоні АТО не кращі. Вочевидь, у військовослужбовців було багато нарікань на харчування, невчасний підвіз води та продуктів?..

– Я не просто все це бачив на власні очі, я жив у цих умовах разом із солдатами та офіцерами. Я харчувався з ними, спав у наметах, відчував усі побутові незручності... Але, повірте, я не чув нарікань на все це, як інколи розповідають ЗМІ. Так, некомфортно спати, так, не завжди їси те, чого б хотів. Але люди усвідомлювали і усвідомлюють: йде війна.

Ось мене запитують: яке Ваше найбільше враження від перебування на сході? Я усвідомив це тоді, коли повернувся до Києва. Сьогодні ми дійсно маємо дві реальності: ТАМ і ТУТ. ТАМ мова йде про життя і смерть. ТАМ зовсім інші емоційні проблеми. ТАМ дивуєшся, коли тобі дають бронжилет, виготовлений ТУТ приватним підприємством і який не відповідає тому рівню захисту, за який сплачувалися державні кошти. Але ж за цим стоїть загибель людей... І це не може не обурювати. І про це також потрібно говорити.

– **А що повинен робити капелан, який вперше приїждить в зону АТО? Поділіться власним досвідом зі своїм колегою, адже військовий колектив, а тим більше в регіоні, де точиться війна, має свої особливості.**

– Передусім капелан має бути особою гнучкою. В зоні бойових дій відсутній формат спокійного, розміреного осмислення навколишніх подій. Тут потрібно самому постійно проявляти ініціативу, йти до людей, шукати можливість розрадити їх, навіть заспокоїти, адже ситуації бувають різні.

Наприклад, окрім молитовної програми, індивідуальних бесід, я запровадив щоденні вивчення англійської та італійської мов. І командири зі мною погодилися. А чому б ні: це ж своєрідна можливість «розвантажити» вояка від різних думок, оточуючого побуту тощо. Ця година відволікала їх психологічно від буття. Доволі часу приділяв тому, що просто розмовляв з ними на цікаві для них теми. Достатньо було і таких, хто просив розповісти про життя Ісуса, Біблію. Для цього я часу не шкодував, адже будь-яке спілкування приводить до духовної терапії. А ще військовики приходили з проханням навчити молитися, звертатися до Бога. І я бачив, що люди ТАМ стають справжніми, вони переосмислюють сенс життя і всі свої поступки проводять через призму пережитого, побаченого. Люди ТАМ не думають про зайве!

– **А як зустріли Вас наші випускники?**

– Формат моєї співпраці з випускниками не завершився з їхнім відбуттям до нового місця служби. Наші стосунки не перервалися й після того, як я залишив Академію у зв'язку із зміною місця служіння. Ми телефонуємо один одному, переписуємося, зустрічаємося у військах... І мені було дуже приємно зустріти їх там на передовій, і не лише зустріти, але почути від командування АТО схвальні відгуки про

їхню професійність щодо виконання завдань, їхнє бажання проявляти розумну ініціативу для досягнення мети.

А це свідчення того, що наші випускники отримали добру теоретичну основу, відповідні навички для керування підлеглими, а головне – вони не зупинилися у своєму професійному рості і продовжують навчання у військах. Навчаються тому, що потрібно на війні. Адже в контексті бойових умов на зайві речі часу немає!

– **Я не можу не задати Вам і таке запитання: а чи відомо про прояви боягузтва серед військовиків? Що б не казали, а страх таки робить свою справу, тим більше в умовах реального ведення бойових дій.**

– Щодо страху... Кажуть, якщо є страх, то це ще людина. Страх – це природний стан, і саме він дозволяє знайти відповідне реагування на ту чи іншу загрозу, а відтак вийти із конкретної ситуації. Щоправда, існує й інший вид страху, раціонально необґрунтований, який виникає в умовах, коли будь-яка загроза відсутня. Отже, цей другий страх власне і потребує глибокої духовної праці. Були випадки, коли звертали командири, аби провести з солдатом певну духовну терапію, допомогти йому звільнитися від страху.

– **Чи маєте Ви бажання повернутися в зону АТО?**

– Якщо буде для цього потреба, я завжди готовий відбути в цей проблемний регіон. Вважаю для себе за честь духовно послужити, бути поруч із нашими військовослужбовцями у цей непростий час, адже вони у нас – найкращі!

Бесіду вів Ігор МАХНО

ЗА ЖИТТЯ – НА СМЕРТЬ, З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ!

Кілька років тому в Музеї історії Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного був створений зал випускників, експонати та фотодокументи якого інформують про долю вихованців військово-навчального закладу різних років. Завідувач музею полковник у відставці Михайло Слободенюк розповів, що матеріали експозиції щоразу поповнюються, коли випускники приїждять на зустріч з альма-матер, наприклад, знімками, дописами та іншою цікавою атрибутикою, розповідають про себе та своїх товаришів.

Нещодавно у залі було відкрито нову експозицію, присвячену тим, хто сьогодні виконує свій військовий обов'язок на сході України. Її основу складають світлини з «гарячих точок», на яких відображені бойова хроніка АТО, портрети військовослужбовців, військовий побут зони бойових дій тощо. Представлені також і особисті речі та елементи спорядження наших вихованців, серед яких головний убір старшого лейтенанта І. В. Венгерина, вервиця військовика, який загинув при штурмі Слов'янська, наплічна рація капітана Юрія Дуди, пошкоджена вибухом гранати... Вихованці Академії сухопутних військ демонструють справжній героїзм та самовідданість українському народові під час виконання завдань в ході антитерористичної операції на південному сході України.

Випускники видового військового вишу, які навчались в Академії за різними напрямками підготовки, з перших днів проведення антитерористичної операції активно долучилися до визволення української землі від проросійськи налаштованих терористів.

Колишні курсанти демонструють справжній професіоналізм та відданість святій справі захисту України від агресора. Їхні героїчні вчинки неодноразово відзначені Президентом України, вищим військовим керівництвом держави та керівництвом штабу АТО. З початком операції із знешкодження терористичних угруповань рішенням Президента України Петра Порошенка державними нагородами відзначено більше 20 вихованців Академії сухопутних військ.

Зокрема, орденом Богдана Хмельницького III ступеня – майор Олег Апостол, капітани Валерій Бондаренко, Олег Дундук, Іван Михайлецький, Сергій Оверін, Вадим Сухаревський, старші лейтенанти Віталій Бахур (помертньо), Дмитро Ягельський, Олег Бабій, Артур Вінтоняк, Юрій Гадевич, Олександр Штоюнда, Ростислав Козій, Олексій Алексєйченко, Сергій Мельничук, Сергій Ментус, Андрій Шевчук, лейтенант Віктор Довгаль.

Орденом «За мужність» I ступеня рішенням Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України було нагороджено майора Ігоря Кісельова (помертньо).

Орденом «За мужність» III ступеня – майора Дениса Матюшка, старших лейтенантів Івана Возного та Іллю Новікова.

Багатьом нашим випускникам за особисту мужність та героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, достроково присвоєні чергові військові звання.

З кожним днем список вихованців видового військового вишу, які демонструють вірність Військовій присязі та незламність духу під час участі в АТО й відзначені державним нагородами, збільшується.

На жаль, під час виконання бойових завдань підрозділи Української армії та інших силових структур втрачають своїх кращих командирів та бійців. Є серед полеглих українських героїв й офіцери, які здобули військовий фах саме в нашій Академії.

В історію видового навчального закладу назавжди увійдуть імена та прізвища кращих випускників, які поклали свої життя в ім'я миру та спокою на нашій рідній Українській землі, які своїми героїчними вчинками врятували не одне життя бойових товаришів та зробили безцінний внесок в успіх багатьох військових операцій та остаточного знищення проросійських терористів на території України.

Це – майор Ігор Кісельов, капітан Степан Воробець, старші лейтенанти Віталій Бахур, Владислав Файфура, Віталій Бєліков, Євгеній Зеленський, Максим Савченко, Ігор Холо.

Керівництво Академії висловлює щирі співчуття рідним та близьким загиблих військовослужбовців, які поклали свої життя в ім'я збереження державного суверенітету та територіальної цілісності України.

Вічна пам'ять Героям!

З метою вшанування живих та полеглих Героїв, які навчались в Академії сухопутних військ, брали участь й надалі продовжують виконувати завдання в рамках АТО, а також виховання теперішнього покоління курсантів на ратних подвигах своїх попередників, у навчальному закладі постійно відбуваються культурно-виховні та освітні заходи.

У підрозділах проходять тематичні ранки та вечори, під час яких майбутні офіцери мають змогу ознайомитись із героїчними вчинками солдатів та офіцерів у зоні проведення АТО. Періодично відбуваються зустрічі курсантів із військовослужбовцями, які вже мали досвід участі та виконання завдань у рамках антитерористичної операції на Донбасі.

УКРАЇНСЬКЕ ВИСОКОТЕХНОЛОГІЧНЕ ОЗБРОЄННЯ ЗАБЕЗПЕЧИТЬ НАШУ ОБОРОНОЗДАТНІСТЬ І СУТТЄВІ ПОЗИЦІЇ ДЕРЖАВИ НА СВІТОВОМУ РИНКУ ЗБРОЇ

З початком агресії проти нашої держави стала очевидною наявність серйозних проблем в Українському війську. Нині на порядку денному гостро стоїть питання його переозброєння. Відтепер те, що раніше виробляла Україна для армій іноземних держав, йде на потребу власної оборони. Власне про це кореспондент «Офіцера України» розмовляє з начальником Наукового центру Сухопутних військ кандидатом технічних наук полковником Володимиром ГРАБЧАКОМ.

– Володимире Івановичу, нещодавно Президент України Петро Порошенко наголосив на важливості відродження потенціалу вітчизняного оборонно-промислового комплексу. А чи можете ви поінформувати, скільки нині в Україні таких підприємств і в якому вони перебувають стані?

– Після 1991 року наша держава успадкувала близько 30 відсотків військово-промислового комплексу усього Радянського Союзу. А це, немало-небагато, – 1880 підприємств, на яких працювали близько 2,7 млн осіб. З часом відбулося поступове скорочення кількості оборонних підприємств, насамперед, за рахунок значного скорочення замовлень від нашого оборонного відомства. І на сьогодні ми маємо 250 підприємств та організацій оборонно-промислового комплексу України, які залучені до виконання оборонних замовлень і створення оборонної продукції. При цьому внутрішній ринок донедавна споживав не більше 5-7 відсотків від загального обсягу випуску продукції підприємствами оборонної галузі. Решта була орієнтована на зовнішні ринки.

Усі ці роки, через обмежене фінансування Міністерства оборони України, було припинено виконання значної частини науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт (НДДКР), спрямованих на розробку нових і модернізацію існуючих в Україні зразків озброєння і військової техніки. Та попри низький рівень Державного оборонного замовлення, підприємства оборонно-промислового комплексу створювали та продовжують розробки високотехнічної конкурентоспроможної продукції, яка відповідає світовому рівню, а за окремими показниками і перевищує його.

– Якщо не помиляюся, найкращих показників ми досягли в плані розвитку бронетанкової техніки та озброєння?

– Загальновідомо, що на початку 90-х років Харківському заводу імені Малишева вдалося заключити контракт на поставку 320 танків Т-80УД до Пакистану. Це і врятувало наше танкове виробництво та дало роботу десяткам суміжних підприємств.

За роки своєї новітньої історії Україна щоразу була широко представлена на різних як національних, так і міжнародних виставках. Та за браком коштів, а, можливо, через інші проблеми та, як б сказав, «підводні течії», всі наші досягнення так і залишалися лише на папері. І от лише з подіями на сході України, коли, як кажуть, прогрімало, до переозброєння Українського війська та інших силових структур Держава повернулася обличчям.

Чи не першими в реальних бойових умовах були задіяні вітчизняні БТР-4Е, які довели, що вони більш живучі, ніж бронетранспортери радянського зразка. Скажімо, після влучення кумулятивної гранати наші БТР-4Е не втрачали боєздатність.

Але давайте передусім поговоримо про повноприводний броневий автомобіль «Дозор-Б», розроблений фахівцями Харківського конструкторського бюро машинобудування імені О. Морозова. Цей багатопільовий захищений транспортний засіб призначений для транспортування особового складу, зброї та військового обладнання. Його корпус зварено з броньованої сталі, і він краще витримує дію ударної хвилі, днище має спеціальну округлу форму, яка захищає екіпаж від мін.

У базовій версії машина броньована від 7,62-мм бронебійних куль з відстані 30 метрів та осколків 150-мм осколково-фугасного снаряда, підірваного за 50 метрів. Оператор керує озброєнням не зовні, як, наприклад, у російському «Тигрі», а всередині корпусу. В якості основного озброєння використовується 12,7-мм зенітна кулеметна установка, яка оснащена

оптичним монокулярним перископічним прицілом ПЗУ-7. Боекомплект складає 450 патронів. Кути наведення по вертикалі від -3° до $+68^{\circ}$, по горизонталі – 360° . Використовується також 30-мм автоматичний гранатомет КБА-117.

Ще одна перевага нашої бронемашини – прилад нічного бачення, який дозволяє працювати як в активному режимі, так і пасивному, не виказуючи себе зайвим випромінюванням. Максимальна швидкість «Дозора» сягає понад 105 км/год. Його компоновання дозволяє забезпечити високу прохідність і безпечну посадку-висадку екіпажу. В салоні спроектовані системи вентиляції, опалення та кондиціонування. До речі, ліцензію на його виготовлення придбала Польща, де він називатиметься «Осilla».

– Нещодавно на міжнародній виставці озброєння та військово-технічного майна KADEX – 2014 в Астані (Республіка Казахстан) українські зброярі представили оновлену версію бронетранспортера БТР-3Е1, який за своїми тактико-технічними характеристиками та експлуатаційними властивостями належить до трійки найкращих сучасних зразків, що відповідають світовим тенденціям розвитку бойових броньованих машин.

– На цей вітчизняний бронетранспортер встановлено німецький двигун Mercedes з американською коробкою-автоматом Allison. Він оснащений одномісним баштовим модулем БМ-3М «Штурм», що управляється командиром машини та оператором за допомогою телевізійного каналу управління вогнем. Озброєння модуля забезпечує ураження броньованої техніки, живої сили та гелікоптерів противника. У «Штурмі» встановлена 30-мм гармата ЗТМ-1, 7,62-мм кулемет КТ, 30-мм автоматичний гранатомет КБА-117 та комплекс протитанкового керованого озброєння «Бар'єр» з чотирма ракетами.

– А що собою являє візитівка України – танк БМ «Оплот»?

– Під час визначення рейтингу кращих основних бойових танків світу 2012 року було проаналізовано 13 основних бойових танків провідних танкобудівних країн. Вітчизняний «Оплот» був визнаний найкращим. Він переміг таких конкурентів, як АМХ-56 «Леклерк», «Челленджер-2», «Абрамс» М1А2 SEP, Т-90А, «Леопард-2А6», «Меркава» Mk4.

Танк дійсно має суттєві переваги над аналогічними зразками країн НАТО і Російської Федерації за такими показниками, як габарити, потужність, витрата палива, запас ходу, швидкострільність гармати, собівартість

Танк БМ «Оплот»

виробництва зразка. Основним озброєнням «Оплоту» є 125-мм гладкоствольна гармата, що забезпечує більшу вогневу потужність порівняно з озброєнням танків країн НАТО, калібр гармати яких стандартизовано до 120 мм. Особливістю є також можливість ведення вогню керованими ракетами «Комбат» безпосередньо із гармати, що забезпечує високу ефективність ураження цілей на відстанях до 5000 м. Важливо відзначити, що у танковому бою прицільна дальність з танкових гармат звичайними бронейними підкаліберними чи кумулятивними снарядами складає близько 2-2,5 км. Це означає, що танки з меншою дальністю стрільби вимушені просуватися до цього рубежу під обстрілом противника і фактично перетворюються на рухомі мішені.

Автомат заряджання, що виконаний у вигляді автономного броньованого модуля, значно надійніший та ефективніший за механізм заряджання, що використовується на танках Російської Федерації.

Броньований захист БМ «Оплот» комплексний. Пасивна багат шарова броня складається із броньових листів та керамічних матеріалів. В передній частині корпусу, башти та бортів вбудована вітчизняна система динамічного захисту «Дуплет», яка не має аналогів у світі та особливістю якої є здатність протистояти танковим кумулятивним снарядам.

Революційним у забезпеченні захисту танка від високошвидкісної зброї стало застосування вітчизняного комплексу оптикоелектронного захисту «Варта». В цілому по захищеності БМ «Оплот» при масі в 51 тону не поступається кращим світовим зразкам «Абрамс» та «Леопард», маса яких становить більше 62 т.

Двигун БМ «Оплот» 6ТД-2 потужністю 1200 к.с. здатний ефективно працювати за будь-яких погодних умов та на різних видах палива, у тому числі на бензині, дизельному паливі, паливі для реактивних двигунів (гасі), або їх суміші в різних пропорціях. Потужність двигуна дозволяє розвивати максимальну швидкість до 70 км/год. Особливістю трансмісії дозволяє рухатись заднім ходом на чотирьох передачах і розвивати швидкість до 35 км/год. Такою можливістю не володіє жоден із закордонних аналогів.

Український танк долає водні перешкоди глибиною 1,9 м без підготовки та до 5 м з підготовкою, в той час, приміром, танк «Абрамс» з попередньою підготовкою здатний долати водні перешкоди глибиною лише 2 м.

Зараз український танк «Оплот», бронетранспортери БТР-4, БТР-3Е1 та броневий автомобіль «Дозор-Б» складають впевнену конкуренцію зарубіжним аналогам на світовому ринку озброєнь.

Броневий автомобіль «Дозор-Б»

Пуск ракети Р-2 ракетного комплексу «Бар'єр», встановленого на БТР-3 (ракета Р-2 уніфікована для ПТРК «Бар'єр» та «Скіф»)

– Не є таємницею, що в питаннях розвитку засобів вогневого ураження особлива увага приділяється створенню високоточних артилерійських боєприпасів, які б відповідали умовам ведення сучасного бою...

– Дійсно, протягом останніх років Ніжинським Державним підприємством НПК «Прогрес» був створений високоточний керований артилерійський снаряд «Квітник» з лазерним напівактивним самонаведенням, а Державним Київським КБ «Луч» – перевізний протитанковий ракетний комплекс (ПТРК) «Бар'єр», легкий ПТРК «Корсар», переносний ПТРК «Скіф» (розроблений разом із Білоруссю), переносний протитанковий комплекс «Стугна-П», протитанкові високоточні керовані ракети «Комбат» і «Стугна».

Якщо говорити про «Квітник», випробовування якого відбувалося за участю фахівців нашого Наукового центру та на базі Академії сухопутних військ, то він призначений для високоточного ураження різноманітних цілей при стрільбі із артилерійських систем калібру 152 мм. Його високоточне наведення забезпечується підсвічуванням цілі за допомогою лазерного далекоміра і знищує об'єкт із майже стовідсотковою ймовірністю.

На відміну від звичайних боєприпасів з осколково-фугасною бойовою частиною, «Квітник» забезпечує вибіркоче ураження цілей з першого пострілу. Його технічні характеристики відповідають аналогічним іноземним зразкам, а за низкою параметрів навіть перевершують їх. Наприклад, при меншій масі і довжині «Квітник» має більш потужну бойову частину і, як наслідок, значно ширші можливості знищення цілей. Також у наших снарядів кращі експлуатаційні характеристики.

Загалом, застосування високоточних боєприпасів у 10 – 15 разів скорочує час на виконання бойової

задачі. До речі, 16 таких боєприпасів можуть виконати «роботу» за 800 звичайних снарядів. Щодо вітчизняних протитанкових ракетних комплексів «Скіф», «Бар'єр» і «Корсар», то до їх розробок залучені сучасні передові технології. Вони уражають живу силу, рухомі і нерухомі броньовані об'єкти, що мають комбіновану, рознесену чи монолітну броню, у тому числі з динамічним захистом, а також довгострокові вогневі цілі, вертольоти. Конструкція боєприпасів до ПТРК дозволяє пробивати броню товщиною до 80 см і уражати сучасні танки з надпотужним бронезахистом.

ПТРК «Корсар» відноситься до класу легких і переносних комплексів. Імовірність ураження ним цілі – 70-85%, дальність пострілу – до 2,5 км, тобто в 3,5 рази більше, ніж у ручного протитанкового гранатомета.

ПТРК «Скіф», встановлений на український броневий автомобіль «Козак»

А ось «родзинкою» переносного «Скіфа» є забезпечення максимальних умов безпеки оператора-навідника, яка досягається можливістю дистанційного наведення ракети на ціль із закритої вогневої позиції, що практично унеможливляє ураження вогневим ударом противника у відповідь. У «Скіфа» наводка здійснюється променем лазера, а не підсвічуванням цілі, як у більшості сучасних ПТРК.

Їхньою відмінною рисою є не лише простота в обслуговуванні, управлінні вогнем, але й відносна дешевизна у порівнянні із зарубіжними аналогами – американським «Джавеліном», бельгійським «Фаларіком», російськими «Корнетом» і модернізованим «Метісом».

– А чи дійсно Україна входить у першу десятку країн, які мають науковий та виробничий потенціал щодо розробки та виготовлення радіолокаційних станцій?

– За своїми тактико-технічними характеристиками українські радіолокаційні станції не поступаються світовим аналогам. А з урахуванням дешевизни щодо виготовлення вони вже стають конкурентами на світовому ринку американським AN/FPS-117 (AN/TPS-117), які виготовляє компанія «Локхід Мартін». Приміром, казенне підприємство науково-виробничого комплексу «Іскра» розробило рухливу трикоординатну радіолокаційну станцію кругового огляду «Пелікан», яка забезпечує виявлення, супровід, вимірювання трьох координат і швидкості повітряних апаратів на малих, середніх і великих висотах, ідентифікацію їх державної приналежності, отримання від своїх літаків індивідуальної та польотної інформації, її відображення і видачу споживачам. І, що особливо важливо, станцію можливо використовувати у складі зенітно-ракетних військ для видачі цілевказівок зенітно-ракетним комплексам ЗС, а також у радіотехнічних військах Повітряної оборони для контролю й управління повітряним рухом.

«Пелікан» спроможний одночасно супроводжувати до 200 цілей, дальність виявлення яких складає на висотах 10 – 30 км – до 350 км, на висотах 1000 м – 110 км, на висотах 100 м – 42 км.

П'ять станцій «Пелікан» цілком достатньо для радіолокаційного покриття всієї території України. Апаратура станції компактно розміщується на одному автомобілі з причепом, причому платформа – шасі вантажного автомобіля вітчизняного виробництва КрАЗ.

«Кугуар» КрАЗ – новий бронеавтомобіль канадійсько-еміратської компанії «Streit Group»

Бронеавтомобіль КрАЗ – «Спартан»

– Нещодавно у навчальному центрі Національної гвардії Президенту України Петру Порошенку продемонстрували зразки озброєння, які надходять гвардійцям. Особливу увагу приділили двом новим бронеавтомобілям канадійсько-еміратської компанії «Streit Group», ліцензійний випуск яких налагоджено на Кременчуцькому автомобільному заводі. Невдовзі високомобільні десантні війська та підрозділи спеціального призначення оборонного відомства також отримають ці бронеавтомобілі. Що можете сказати про них?

– «Кугуар» КрАЗ призначений для ведення бою в місті. Він може бути оснащений як 7,62-мм або 12,7-мм кулеметами, так і 30-мм автоматичним гранатометом. У ньому може розміститися до 9 чоловік. А створено його на базі шасі Toyota Land Cruiser 79, оснащено чотирилітровим турбодизельним двигуном потужністю 240 к.с. або 4,5-ю літровим бензиновим двигуном потужністю 218 к.с. Коробка передач – механічна п'ятиступінчаста, кліренс – 300 мм, максимальна швидкість – 105 км за годину, об'єм паливного бака – 180 літрів.

А ось «Спартан» КрАЗ – це багатофункціональний бронеавтомобіль класу LAV (Light Armored Vehicle) вагою майже 9 тонн. Він також може бути оснащений різними видами бойових модулів, баштами з різним озброєнням. Бронекорпус забезпечує захист не тільки від стрілецького озброєння, але й від легких мін. Базою обрано шасі Ford F550 2011. «Спартан» оснащений 6,7 літровим турбодизельним двигуном потужністю 400 к.с. та автоматичною трансмісією, кліренс – 510 мм, максимальна швидкість – до 110 км на годину. Бронеавтомобіль може вмістити 12 військовиків.

– Володимире Івановичу, я вдячний вам за бесіду і переконаний, що приведення огляд основних розробок озброєння вітчизняного оборонно-промислового комплексу України не лише зацікавить нашого читача, але й доведе, що Україна має вагомий науковий та виробничий потенціал, а зразки високотехнологічного конкурентоспроможного озброєння забезпечують нашу обороноздатність і суттєві позиції України на світовому ринку зброї.

Бесіду вів Ігор МАХНО

Гадаю, немає у світі дівчини, яка б не мріяла спочатку стати принцесою, а потім – зустріти свого принца та одягнути розкішну білу сукню. Та час невблаганно летить. І ось уже маленькі дівчатка стають тендітними панянками, але ж мрія про сукню та принца не лише залишається – міцнішає!.. Вона, безумовно, стає дещо приземленою, та в потаємних глибинах нашого серця падає нестримне бажанням таки зустріти свою половинку. Нехай не із казкових мрій, але щоб, як кажуть, на усе життя!!!

ЇХНІ СЕРЦЯ ПОЄДНАЛИ... РОЗЛУКА ТА ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ

Упродовж років навчання в Академії я не задумувалася, що мій коханий може бути десь поряд. Це зараз Володимир стверджує, що спостерігав за мною, але якимось не наважувався підійти. Ні, ми розмовляли, доволі часто проводили дозвілля в спільних компаніях, брали участь в академічних заходах. Але коли не було спілкування, хіба могла «проскочити іскорка»?..

Сьогодні Батьківщина падає. Неоголошена війна майже щодня забирає життя тих, хто залишив рідні домівки та сім'ї заради утвердження нашої незалежності та цілісності, заради мирного життя українців. От і я, щоб хоч якимось допомогти в цей нелегкий для країни та її Збройних Сил час, намагалась підтримувати наших випускників у зоні АТО і теплим словом, і приємною звісткою з альма-матер. Адже вони, вчорашні курсанти, хто стояв з нами пліч-о-пліч під час шикувань, хто веде запеклі бої, виборюючи нам спокій, свободу та любов, як ніколи потребують цього.

В один із вечорів зателефонувала лейтенанту Володимиру Годову, минулорічному випускнику факультету ракетних військ і артилерії. Говорили про все, але здебільшого про ситуацію на сході держави. Володя розповідав, як уцілів під час бою під Краматорськом... Вважав це дивом! Окрім цього, надзвичайно переживав за маму, яка залишилася в Криму. Не знав, як розрадити її, заспокоїти, зрештою, переконати, що його обов'язок як українського офіцера захищати Україну. Якимось наша телефонна розмова затягнулася більш як на чотири години. І наприкінці Володя сказав, що вражений нашим нинішнім спілкуванням. Навіть обережно, якимось жартома, натякнув, що під час навчання я жодного разу не звернула на нього увагу. Так і сказав: «Сьогодні ти щодня зі мною, а в Академії була неприступною!». Ці слова начебто зблизили нас.

Вже наступного дня ми розмовляли як рідні. А невдовзі, висловлюючись військовою термінологією, у телефонному режимі, він освідчився мені у коханні. Якою була моя реакція? Спочатку подумала, що це жарт. Спробувала перевести розмову на інше. Та Володимир повторив свою пропозицію, випаливши, наче із кулемета: «Я – офіцер! І у мене одна Батьківщина – Україна! Я її, як і свою кохану, не зраджу ніколи. Ви для мене – на усе життя. А з тобою, Вікторіє, ми здолаємо будь-які перешкоди! Не випадково у тебе ім'я – ПЕРЕМОГА!»

Що я могла відповісти? Безумовно, що згідна. А далі був червень, чотирнадцяте число і трагедія Іл-76, в якому загинули підлеглі Володимира. Цей біль відгукнувся і в моєму серці. Для коханого це було надзвичайно важким потрясінням. Я намагалась підтримати його у наших телефонних розмовах, розрадити, але відчувала, що це не дає жодного результату. У Володимира якимось враз

пропала жага до життя. Говорив лише про нестримне бажання помститися за смерть солдатів...

Тому я вирішила будь-що здолати ці сотні кілометрів між Львовом і смт Гвардійськ, що на Дніпропетровщині, та прискорити нашу зустріч і одруження. І ми надзвичайно вдячні генерал-лейтенанту Павлу Петровичу Ткачуку, який зро-

зумів нас і допоміг здійснити нашу заповітну мрію. Ми вдячні йому за створення ще однієї «академічної» сім'ї!

24 червня – день нашого одруження. Ця незабутня подія відтепер завжди зігріватиме наші серця. І я ніколи не забуду ту мить, коли обручка на моїй руці б «запалала» вогник впевненості та любові в очах Володимира.

Я переконана, що зробила вірний вибір. На жаль, мій коханий зараз далеко від мене. Там, де іде війна. Але я вірю, він гідно виконуватиме свій військовий обов'язок. А я завжди пишатимусь ним і з нетерпінням очікуватиму на зустріч. Знаю, його слова: «Я тут для того, щоб ти і наші діти жили у вільній країні!» – це не просто слова!..

Вікторія ГОДОВА

Дорогі наші молодята!

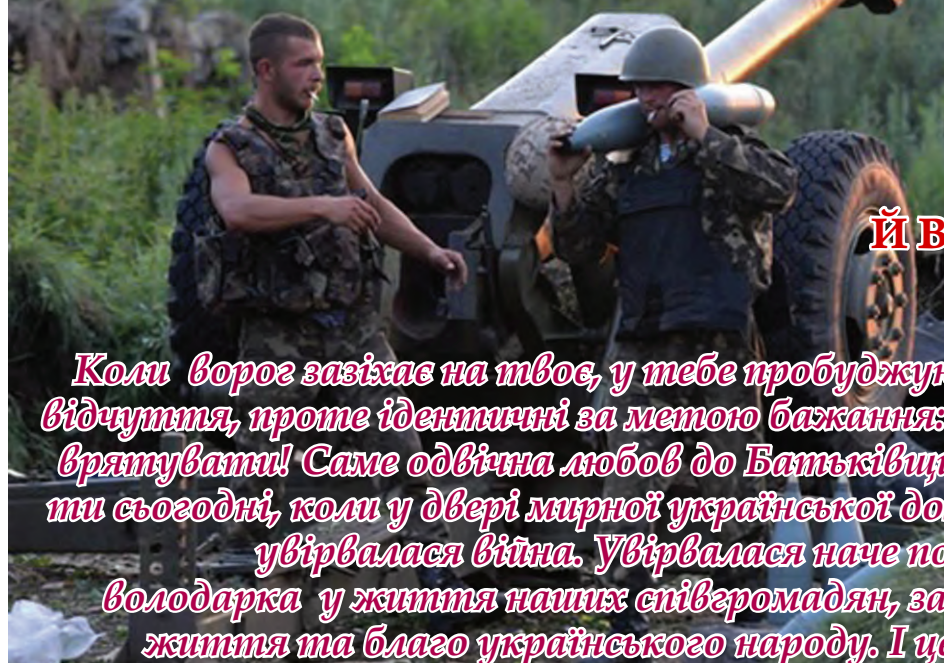
Командування та весь особовий склад Академії сухопутних військ щирозсердечно вітають вас зі знаменним днем, коли поєдналися ваші серця!

Створюючи нову сім'ю, ви перегортаєте чергову сторінку власного життя. Робите це у непростий для країни час, коли існує реальна зовнішня загроза для її цілісності та незалежності. Однак саме це випробовування, нестримне бажання захистити Україну та український народ стануть запорукою міцної офіцерської сім'ї, в якій попереду – щасливе майбутнє, любов та злагода, веселий дитячий сміх та омріяне безхмарне небо!

Генерал-лейтенант Павло ПІКЯЧУК

МИ ЗАХИЩАТИМЕМО УКРАЇНУ, ДОКИ Б'ЮТЬСЯ НАШІ СЕРЦЯ

**«Ми є. Були.
І будемо ми!»**

Й Вітчизна наша з нами»

І. Багрянний

Коли ворог зазіхає на твоє, у тебе пробуджуються різні за змістом відчуття, проте ідентичні за метою бажання: відстояти, вберегти, врятувати! Саме одвічна любов до Батьківщини дала про себе знати сьогодні, коли у двері мирної української домівки не постукала, а увірвалася війна. Увірвалася наче повноправна володарка у життя наших співгромадян, зазігнувши на свободу, життя та благо українського народу. І це у XXI столітті!..

За лічені місяці ми зазнали значущих втрат: стабільності на державному рівні, територіальної цілісності, сотень безцінних людських життів. Проте ми не відступили, а рішуче і цілеспрямовано кинулись рятувати свою Державу, свій Народ. Черги у військоматах, всенародна підтримка Українського війська, створення Національної гвардії, широкомасштабна підготовка усіх верств населення до протидії агресору – свідчення про нестримне бажання українців жити у мирі та злагоді.

Не є винятком і 184-й Навчальний центр, де здійснюється всебічна підготовка військовослужбовців, призваних із резерву. Заняття проходять із найнеобхідніших дисциплін, провадять їх найдосвідченіші викладачі, які мають практичний досвід ведення бойових дій. Для цього виділяється значна кількість боєприпасів та пально-мастильних матеріалів. Та ані палюче сонце, ані заливні дощі не можуть вплинути на бажання військовиків досконало опанувати військовий фах. Вони вникають у щонайменші деталі своєї майбутньої роботи, усвідомлюючи, що як би не було важко у навчанні, але в бою буде обов'язково легше! Цим гаслом керується кожен з них.

Патріотизм, жага помсти за вбитих товаришів, зруйновані міста і села, боязнь втрати близьких та рідної домівки змусили взяти у руки

зброю тисячі українців. Власне, в цьому проявляється могутність духу українського народу, його любов до Батьківщини, віра та надія у світле майбутнє України.

– Коли я дивлюсь у приціл, все замирає, подих затамовується і я тисну на спусковий гачок у той момент, коли в черговий раз вдаряє моє серце. На війні помилятися не можна, вона не прощає помилок, – розповідає один із найкращих стрільців п'ятого взводу молодший сержант Богдан Гладких, призваний з резерву. – Ніколи не думав, що мені випаде доля бути на війні. Сьогодні нас готують до протидії терористам на сході, і я впевнено можу сказати, що ми готові до захисту держави. Я стоятиму там до кінця, допоки б'ється моє серце, я чесно виконуватиму свій обов'язок, і буду боронити мирне життя українців, їхній сон і спокій.

Допоки тривала підготовка на МЦМБ, Богдан щовечора, у тісному колі друзів, співав під гітару пісні, серед яких найулюбленіша – «Ой, мамо, дивись, щось падає...» гурту «Блакитні берети». Так і проходили теплі липневі вечори після виснажливих днів навчань.

Своїми думками поділився і Роман Понтус:

– Захищати рідну землю – наш обов'язок! Коли мені прийшло повідомлення з військомату, дружина Юля почала турбуватись. Проте,

подивившись мені у вічі, все зрозуміла... І сенсом цього розуміння стали наші діти, адже заради них ми живемо, заради їхнього спокою потрібно цю нечисть вигнати з нашого дому. Я багато у чому завдячую своїй дружині, повік вдячний за двох чудових синопків Дмитра та Івана. Я знаю, вона мене чекатиме, а її молитва буде мене зігрівати в холодні ночі та оберігатиме від ворожих куль.

Роман родом з Чернігова, у 2002 – 2003 роках служив в елітних десантних військах. І вже незабаром вирушить відстоювати свободу своєї Батьківщини, чесно виконуватиме свій святий обов'язок, аби тільки рідні та близькі не знали, що таке війна!

Таких прикладів мужнього ставлення до виконання конституційного обов'язку можна навести безліч, адже у кожного призваного з резерву лише посилюється нестримне бажання навести лад у державі. Вони усвідомлюють, що їхня сила – в їхній єдності! Вони, сини найкращої нації, повинні докласти усіх зусиль, аби народ України був вільним, а кордони недоторканими. Тож нехай янголи-охоронці супроводжують кожного воїна в бою, нехай оминають їх ворожі кулі, нехай Господь посилає їм силу та витримку, віру у завтрашній день і таке довгоочікуване мирне небо.

Курсант Олександра БЕЗСМЕРТНА

ЇХ ОБ'ЄДНУЄ АЛЬМА-МАТЕР

Для нашої Академії липень – особливий місяць. Саме він збирає випускників різних років у рідній альма-матер на зустрічі, які в подальшому запам'ятовуються на все життя. Спілкування з однокурсниками, викладачами та командирами, спогади про курсантське життя – все це невід'ємна атрибутика такого дійства, на яке приїздять наші вихованці. І не лише з України та близького зарубіжжя, але й з інших країн.

Так було і цього разу. Славетний видовий військово-навчальний заклад, який за свою понад столітню історію готував дійсно фахівців своєї справи, справжніх патріотів держави, відвідали випускники Львівського вищого військово-політичного училища 1979 та 1984 років. Вихованці вишу прибули для святкування відповідно 35-річчя та 30-річчя з присвоєння першого офіцерського звання та свого випуску із Львівського вищого військово-політичного училища.

Безумовно, переважна більшість із них вже звільнилися зі Збройних Сил, однак продовжують працювати у різних структурах за обраним фахом. Приміром, колишні військові журналісти полковники запасу Сергій Гук та Никифор Лисиця нині трудяться в редакції Центральної газети Укрзалізниці, а випускник факультету культурно-просвітницької роботи, підполковник запасу Сергій Гнєвишев, який пройшов усі щаблі офіцера-виховника, – у Львівській міській раді. І хоча по-різному склалися їхні армійські долі, всіх об'єднує любов і повага до

рідного навчального закладу, 75-річчя якого ми святкуватимемо цієї осені.

З цієї нагоди в Академічній залі вишу відбулася нарада, під час якої обговорювалися хід підготовки до знаменної дати та присвячені їй майбутні заходи. Як наголосив член Організаційного комітету полковник запасу Олександр Тереверко, це вже п'ята зустріч щодо підготовки до святкування 75-річчя навчального закладу. І хоча проблем ще достатньо, ні у кого не виникає жодних сумнівів, що ювілей матиме достойне місце в історії ушлявленого вузу. Адже діє оргкомітет під патронатом начальника Академії генерал-лейтенанта Павла Ткачука, який вже, до речі, затвердив рішення про встановлення у головному навчальному корпусі меморіальної дошки з написом про те, що до 1991 року тут дислокувалося ЛВВПУ.

До святкової дати буде випущено також пам'ятну медаль, історичний буклет та фільм про сучасну діяльність Академії сухопутних військ. Залишається додати, що днями у мережі Інтернет з'явився сайт ЛВВПУ, завданням якого є створення організації випускників нашого навчального закладу, які проживають в Україні.

Ігор МОСЕЙЧЕНОК

Головний редактор
Ігор МОСЕЙЧЕНОК

Редакційна колегія:
Павло ТКАЧУК
Юрій ГУСАР
Ігор МАХНО

Дизайн та верстка:
Ірина ШАПОВАЛОВА

Думка редакції не завжди збігається з думкою авторів. Відповідальність за достовірність інформації несуть автори. Редакція залишає за собою право використовувати матеріали, редагувати та скорочувати їх на свій погляд. Листи, рукописи, фотоматеріали не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами – лише на сторінках журналу.

При використанні матеріалів посилання на журнал обов'язкове.

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.

Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ № 17548-6398Р
від 17.03.2011 року

Адреса редакції:
79012, м. Львів,
вул. Героїв Майдану, 32
E-mail: asvpress@gmail.com
Інтернет: <http://www.asv.gov.ua>

Віддруковано
в друкарні Академії
сухопутних військ
імені гетьмана
Петра Сагайдачного

Обсяг – 7 друк. арк.
Замовлення
№ 54 від 29.07.2014 р.
Наклад – 500 прим.

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

ЖУРНАЛ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ІМ. ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

